

[Gammelgaard]

nomi imidlertid holde i længden, er det nødvendigt med en skattereform, der begrænser skatten af merindkomst.

Som skattesystemet er indrettet i dag, tilskyndes skatteborgerne til gældsætning, mens initiativ, virkelyst og opsparing dæmpes. Det er det modsatte, der er brug for. Lysten til at gøre en ekstra indsats og til at spare op må atter i højtsædet. Bureaukrati må erstattes af forenkling, og usikkerhed må erstattes af retssikkerhed. Jeg kan derfor kun udtrykke håb om, at de nu igangsatte forhandlinger om den kommende skattereform vil føre til et resultat byggende på disse principper og baseret på det bredest mulige flertal.

Statsfinansielt betyder finansloven for 1985, at nedbringelsen af de årlige underskud fortsætter ligesom i 1983 og 1984. Underskuddet på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet forventes at blive på 36,4 mia kr. i 1985, hvilket er en nedgang på 8 mia kr. i forhold til i år og 18 mia kr. sidste år. Dermed cementeres regeringens målsætning om, at underskuddet skal være væk inden udgangen af dette årti. Det er en absolut realistisk mulighed. Nedgangen i underskuddene skal være den samme i årene fremover som i år, og statsfinansierne vil balancere ved udgangen af dette årti.

Finanspolitikken er dermed bragt i orden, og et af Danmarks største balanceproblemer er ved at blive løst.

Et andet balanceproblem er betalingsbalanceunderskuddet. Hvor der i 1984 er sket forbedringer inden for beskæftigelsen og arbejdsløsheden, må vi konstatere, at betalingsbalancen i år har udviklet sig i mindre gunstig retning, men forklaringen herpå er netop forbedringen i de økonomiske resultater, hvad angår beskæftigelsen, investeringerne, produktionen og den øgede afsætning i udlandet. Hele denne aktivitetsforøgelse kræver input, og da Danmark er råstoffattigt og lagrene var i bund efter de økonomisk dårlige år, er det ganske naturligt, at der nu importeres mere.

Det er naturligvis klart, at det ikke kan tillades, at betalingsbalanceunderskuddet vedvarende udvikler sig ugunstigt som konsekvens bl.a. af et øget privat forbrug; derfor har regeringen også et ansvar for at følge udviklingen nøje og en forpligtelse til at gribe ind, såfremt man anser det for nødvendigt.

Vi kan altså fastslå, at Danmarks økonomi, kun et par år efter at vi og den nuværende opposition talte om afgrundens rand, er i bedre stand, end den har været i mange, mange år. Det kan uden tvivl også fastslås, at dette skyldes regeringens økonomiske politik, besparelserne, reformerne og indkomstpolitikken, men det vil være meget letsindigt at tro, at al fare dermed er overstået. Tværtimod er Danmarks økonomi takket være den oparbejdede kæmpemæssige gæld, som bl.a. staten har i ind- og udland, meget, meget følsom. Blot et lille fejltrin kan igen bringe landet henimod den afgrund, som vi nu har forladt. Dette lille trin kunne være en tøven i den faste finanspolitik, eller det kunne være en ny stigning i de omkostninger, som nu er på linje med udlandets.

Som næsten alle økonomiske eksperter og instanser har fastslået, er det nødvendigt, at vi fortsætter med indkomstpolitikken og endda strammer den yderligere, hvis vi skal undgå nye tilbageslag.

De økonomiske vismænd, altså en helt uafhængig instans, går et skridt videre. De siger i deres sidste rapport, at arbejdsløsheds højde er direkte afhængig af, hvad vi gør med lønningerne i den kommende vinter. Hvis vi lader dem stige mere end udlandets, får vi større ledighed igen og slemme økonomiske overraskelser. Hvis vi holder dem som udlandets, kan vi få betydelige vanskeligheder. Vi må have vore løn- og omkostningsstigninger betydeligt ned under udlandets, kun da er vi sikre på fortsat fremgang. Men så venter belønningen også om hjørnet. En tilstrækkelig lav lønstigning kan give basis for senere skattelettelser og dermed for yderligere forbedringer.

Et andet sted har vismændenes talgrundlag været oversat mere enkelt. Industrirådets blad skriver i sin efterberegning:

»Beskæftigelsen vil kunne stige med 10.000 for hver procent, vi kan begrænse de danske lønstigninger i forhold til udlandets.«

Hvornår har LO tidligere haft en sådan mulighed for selv at påvirke arbejdsløsheden? Tilmed vil prisstigningerne blive tilsvarende lavere, som man holder igen på lønkrav. Det må kunne lade sig gøre at finde en løsning på indkomstforhandlingerne under sådanne forhold. Jeg understreger det ansvar, der påhviler arbejdsmarkedets parter i den kommende tid.